

26:15-30 – Scândurile Cortului

În lumina detaliilor despre scânduri ne vom opri puțin pentru a discuta despre dimensiunile Cortului. Înălțimea scândurilor ne dă înălțimea Cortului: 10 coți. Am dedus din covoare lățimea Cortului de 10 coți și o lungime de aproximativ 30-32 de coți. Aceste scânduri, cel mai probabil, erau lipite una de alta. Astfel în fundul Cortului avem 6 scânduri cu lățimea de 1,5 coți și mai avem la capete în cele două unghiuri câte două scânduri lipite una de alta și strânse cu un inel. Cele 6 scânduri formează o distanță de $1,5 \times 6 = 9$ coți. Deci aproape 10 coți. Dar avem mai mult de 9 coți căci în colțuri mai avem acele perechi de scânduri lipite una de alta. Deducem că fiecare din acest angrenaj de rezistență din cele două colțuri mai ocupă jumătate de cot, și astfel avem o lățime de 10 coți. Cât privește lungimea, avem pe fiecare latură câte 20 de scânduri de 1,5 coți lățime, deci am avea o lungime de $20 \times 1,5 = 30$ coți, deci cu 2 coți mai puțin decât am dedus din covoare. Cei doi coți din covoare se puteau pierde sus dacă tavanul cortului era puțin lăsat din pricina distanței mari pe lungime dintre stâlpii de susținere sau la spate, prin modul în care covoarele erau îndoite pe peretele dorsal al Cortului. Deci am avea o înălțime de 10 coți, o lățime de 10 coți și o lungime de 30 de coți. Toate dimensiunile sunt 10 sau multiplu de 10, cifra sfințeniei. Lungimea este de 3 ori 10, adică de 3 ori cifra sfințeniei. Este și cifra maturității, când evreul era considerat matur, bărbat, în floarea vârstei. La această vârstă Iosif, David și apoi Isus intră într-o lucrare publică. Și numărul de scânduri reprezintă tot un multiplu de 10. Pe laturi avem câte 20 de scânduri, în total 40 de scânduri. Cifra 40 ne trimite la o perioadă de testare: Israel încercat în pustie 40 de ani, Isus testat în pustie 40 de ani. Cifra 40 ne arată o sfințenie, o neprihănire pusă la încercare, dovedită adevărată, autentică prin încercare. În fundul Cortului avem tot 10 scânduri: căci avem 6 scânduri și încă două perechi de două scânduri. În total am avea 50 de scânduri care formează Cortul, iarăși un multiplu al cifrei sfințeniei. În Cortul Său totul strigă: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul!

Este un mister legat de lungimea locului Preasfânt și lungimea Locului Sfânt. Nu avem foarte multe detalii care să ne ajute să fixăm aceste dimensiuni. Însă avem alte pasaje din Scriptură care ne ajută să deducem acest lucru. La Templul lui Solomon, Sfânta Sfintelor este un cub cu latura de 20 de coți. În Apocalipsa, Noul Ierusalim este tot un cub. Cubul ne trimite la perfecțiune, dar la o

perfectiune trinitară în care lungimea, lățimea și înălțimea sunt egale. Deducem că și Sfânta Sfintelor din Cort reprezintă tot un cub. Și ce frumos: un cub cu latura de 10! Adică de trei ori sfânt este Domnul Cortului! Dacă privim drumul Sfintei Sfintelor de la Cort la Apocalipsa este ca și cum Locul Preasfânt ar crește pentru a îngloba în el Locul Sfânt, pentru ca la final să fie doar Locul Preasfânt: Poporul Său răscumpărat este îmbrăcat în slavă, pe scaunul de domnie din Locul Preasfânt, una cu Mirele! Iată de ce în Apocalipsa 21 nici nu mai este Templu căci Dumnezeu este Templul! Ne dăm seama că Locul Sfânt din Cort are lungimea de 20 de coți și lățimea și înălțimea de 10 coți. El este format din două cuburi cu latura de 10 unite unul lângă altul. Sunt armonii frumoase. Reținem însă că deși am folosit argumente solide am presupus și dedus că Sfânta Sfintelor este un cub și la Cort.

Lățimea scândurilor este de 1,5 coți. Dar înălțimea și lățimea chivotului este tot de 1,5 coți. Scândurile și lățimea lor trimit tot la sfințenia și perfectiunea lui Dumnezeu. Ele sunt din lemn de salcâm aurit. Avem și partea umană, curățită și răscumpărată. Ne gândim în primul rând la Omul Isus Hristos înălțat în slavă, dar ne gândim apoi și la Mireasa Sa. Aceste scânduri înalte au două picioare jos, iar mai sus au două urechi sau, în funcție de alte traduceri, 2 mâneri sau 2 cepuri. Oricum ar fi, ni se sugerează imaginea unui om care are două picioare și două mâini, sau două picioare jos și două urechi sus. Este vorba de un Cort VIU, format din oameni răscumpărați. Ni se arată că intenția lui Dumnezeu nu este să locuiască într-un cort din piei de animal, ci într-un Cort viu, în mijlocul poporului Său. Astfel, nu ne mirăm că în Noul Legământ poporul Său este numit Casa Sa, că în Apocalipsa se promite celui ce va birui că va deveni un stâlp în Templul lui Dumnezeu și că la final, Noul Ierusalim e de fapt Cortul lui Dumnezeu cu oamenii lui! Toate aceste lucruri au fost revelate de la început prin simbolistica minunată a Cortului. Mânerile, cepurile aveau, se pare, forma unor inele, unor verigi. Or acestea seamănă mai degrabă cu 2 urechi, decât cu două mâini. De aceea și traduce Cornilescu două urechi. Acest lucru evidențiază ROLUL auzului stâlpilor vii. Aceștia stau în picioare înaintea tronului slavei și ASCULTĂ vocea Sa, ascultă poruncile Sale. De la început se insistă că Dumnezeu din Locul Preasfânt va vorbi poporului. Dumnezeu vorbește, iar poporul prin reprezentanții Săi AUDE vocea Celui Preaînalt. Ei nu VĂD slava Domnului, ci în primul rând AUD vocea Sa. Și pe munte NU AU VĂZUT niciun chip. Ei doar au AUZIT un GLAS. Ochii noștri

nu POT vedea slava Domnului, dar pot auzi adierea glasului Lui. Simțul văzului pare mai pervertit decât cel al auzului. De aceea Domnul folosește mai întâi AUZUL. Văzul înseamnă o și mai mare apropiere de Dumnezeu. Nu suntem pregătiți pentru această apropiere. Auzul glasului de după perdea ne arată o depărtare de Dumnezeu, o distanță, care însă ne este accesibilă. În Sfânta Sfintelor Dumnezeu era nevăzut și era și întuneric. Nici stâlpii de acolo nu vedeau pe Domnul, ci auzeau glasul Lui. E important că acești stâlpi STAU în picioare înaintea lui Dumnezeu. În Apocalipsa expresia “a sta în picioare” înaintea scaunului de domnie este foarte importantă și am comentat-o cu alte ocazii (vezi cap.6-7 din Apocalipsa – cine va putea sta în picioare?...cei răscumpărați stăteau în picioare...). Răscumpărarea e desăvârșită. Cei mântuiți stau în picioare. Ei sunt dreți, curați, desăvârșiți. Nu au de ce să roșească sau să plece capul. Ei stau dreți și demni înaintea Cerului întreg. Materialul frumos de in este susținut, înălțat și făcut vizibil de scânduri. Ei susțin și înalță și fac vizibilă Frumusețea Celui Preaînalt. Hristos e oglindirea slavei Sale, iar Biserica e oglindirea Slavei lui Hristos. Picioarele care ating pământul nu sunt de aur, ci de argint. Ele țin de marginea Cortului, de contextul cu solul și cu exteriorul Cortului. Interiorul Cortului e dominat de aur. Deja spre marginea Cortului avem argint ca apoi în afara Cortului să avem arama. Înțelegem importanța mobilierului de aur al Cortului. Acesta pare să concentreze realitatea Cerului și a sfințeniei lui Dumnezeu, în special chivotul.

În contextul prezentării scîndurilor, descoperim și poziționarea Cortului: Fundul Cortului (unde găsim Sfânta Sfintelor și chivotul) este înspre apus, iar intrarea spre răsărit. Ce frumos! Căci omul a fost alungat la răsărit de Eden. Drumul reîntoarcerii în Eden este un drum de la răsărit spre apus. Culoarea purpurie din Cort, acel sângeriu ne trimite și la culoarea apusului! De fapt tot jocul celor patru culori ne trimit și spre apus: norii albi, pe cerul albastru cuprins de pete purpurii și cărămizii sau stacojii. Stacojiul este un roșu APRINS. Ne trimite și la FOC, deci și la Soare. Ne trimite și la PASIUNE, la o iubire care arde. În Răsărit este lumina, dar o lumină a oamenilor care este de fapt întuneric. În Apus, această falsă lumină moare pentru a se arată Adevărata Lumină. Răsăritul ne trimite la începutul unei umanități decăzute, iar apusul la finalul acesteia. Începutul înseamnă moarte și sfârșitul ei înseamnă adevărata viață! Magii care vin să-L caute

pe Mesia parcurg drumul de la Răsărit spre Apus, iar sensul geografic al Marii trimiteri și al lucrării misonare a lui Pavel este tot dinspre Răsărit spre Apus. Este ca și cum prin Biserică se face un nou pas spre Edenul pierdut. Reîntoarcerea la iudaism ar însemna o revenire spre răsărit, o reîndepărtare de Eden. Evreii sunt duși în robia Asiriană și Babiloniană spre Răsărit și se reîntorc din țara-grădină pe un drum dinspre Răsărit spre Apus. David părăsește Ierusalimul plângând spre Răsărit și se reîntoarce apoi spre Apus. În Ierusalim se intra spre Templu dinspre Răsărit spre Apus. Chiar când intră în țară, deși vin din Egipt, intră în țară tot din Est către Vest atunci când trec Iordanul morții. Drumul dinspre Răsărit spre Apus este un drum al reîntoarcerii, al căinței. Drumul dinspre Apus spre Răsărit este un drum al morții, al pierzării, al Rătăcirii. Nu ne mirăm că acel Corn cel mic din cartea Daniel (prefigurarea lui Anticrist) apare din Drumul Istoriei și al popoarelor dinspre Apus spre Răsărit. Am mai observat în istoria civilizațiilor acest val de popoare migratoare care vin din răsărit și merg spre apus. Este ca și cum în inconștientul colectiv al națiunilor a rămas întipărit că drumul spre ceva mai bun este cel dinspre răsărit spre apus. În acest context ne amintim că sfeșnicul era pus la Sud și masa la Nord. Direcția Luminii era deci de la Sud la Nord. Ce să însemne acest lucru? Nu știm deocamdată, dar ne întrebăm de ce nu a fost pus sfeșnicul la Nord și masa la Sud. Direcțiile mântuitoare ale Cortului par să fie în opoziție cu firescul lumii decăzute. Avem astfel, de la răsărit spre apus și NU invers, și de la Sud la Nord și nu invers. Cortul ține de Cer, de o realitate care se află în esența ei în contradicție cu realitatea de jos.

În funcție de traduceri și interpretări, sistemul de susținere al Cortului era format din scânduri/stâlpi sau rame. Prima variantă propune deci scânduri pline, fără goluri în ele. Astfel pereții interiori ai Cortului erau în întregime din aur curat strălucitor. Se forma acel sistem de oglinzi aurii care reflecta la infinit lumina și obiectele din cort despre care am vorbit la sfeșnic. De asemenea, scândurile pline (sau *stâlpii* cum traduce Septuaginta) ar trimite mai mult la simbolul unui om care stă în picioare. Neajunsul ar fi că cele 10 covoare de in care cădeau în lateralele Cortului erau în întregime acoperite de scânduri. Astfel, frumusețea celor 10 covoare se vedea doar sus pe tavan. În a doua variantă, efectul de oglindă s-ar diminua. În schimb s-ar crea un alt efect superb. Ramele ar fi practic niște scări ridicate vertical. În golurile scărilor s-ar vedea frumusețea covoarelor de in și

heruvimii de pe acestea. Fiecare variantă are argumentele ei. Pentru că nu suntem Moise și nu am fost pe munte să vedem Cortul, vom pune în calcul ambele variante. De reținut că și prima variantă păstrează efectul de SCARĂ prin sistemul de drugi care prindeau stâlpi. Cele 48 de scânduri deveneau 48 de scări ridicate spre cer. Ramele însă așază heruvimii pe aceste scări și ne trimit inevitabil cu gândul la scara lui Iacov și la Fiul Omului:

10. Iacov a plecat din Beer-Șeba și și-a luat drumul spre Haran.

11. A ajuns într-un loc unde a rămas peste noapte, căci asfințise soarele. A luat o piatră de acolo, a pus-o căpătâi și s-a culcat în locul acela.

12. Și a visat **o scară rezemată de pământ**, al cărei **vârf** ajungea **până la cer**. Îngerii lui Dumnezeu *se suiau și se coborau* pe scara aceea.

13. Și Domnul stătea deasupra ei și zicea: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tatălui tău, Avraam, și Dumnezeuul lui Isaac.” Pământul pe care ești culcat ți-l voi da ție și seminței tale.

14. Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la mieznoapte și la miezăzi; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta.

15. Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta; căci nu te voi părăsi, până nu voi împlini ce-ți spun.”

16. Iacov s-a trezit din somn și a zis: „Cu adevărat, **Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut.**”

17. I-a fost frică și a zis: „Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este **casa lui Dumnezeu**, aici este **poarta cerurilor!**”

18. Și Iacov s-a sculat dis-de-dimineață, a luat piatra pe care o pusese căpătâi, a pus-o ca stâlp de aducere aminte și a turnat untdelemn pe vârful ei.

19. A dat locului acestuia numele Betel; dar mai înainte cetatea se chema Luz.

20. Iacov a făcut o juruință și a zis: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac

21. și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu;

22. piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu și îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da.”

(Gen.28)

Aici este și prima dată când apare conceptul de Casă a lui Dumnezeu. El este asociat cu o scară. E vorba de Casa lui Dumnezeu pe pământ, adică de un loc unde Cerul se unește cu pământul, unde cele două realități se întâlnesc. De aceea, casa e numită și Poarta Cerului. Și e normal ca această Casă să fie o Scară, căci Cerul e sus și pământul e jos. Casa Domnului e Scara Cerului, Canalul de legătură și Comunicare dintre Cer și Pământ. Pe aici coboară pe pământ îngerii lui Dumnezeu, și pe aici urcă din nou spre cer îngerii lui Dumnezeu. Fără o Casă, fără o scară nu ar putea exista această conexiune pământ-cer și cer-pământ. Cortul este Casa lui Dumnezeu în mișcare. Oare nu ar trebui Cortul să fie o scară? El este de fapt un șir de scări. Practic avem $20 + 20 + 8 = 48$ de scări rezemate pe pământ și al căror vârf ating cerul. Din această perspectivă, dacă scândurile ar fi rame, ideea îngerilor care urcă și coboară pe aceste scări ar fi subliniată mult mai clar.

Dacă acest Cort este o scară și Isus împlinește în mod desăvârșit Cortul, oare nu trebuie să găsim imaginea Scării și Persoanei lui Isus Hristos? Evanghelia după Ioan face acest lucru:

43. A doua zi Isus a vrut să Se ducă în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis: „Vino după Mine.”

44. Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru.

45. Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: „Noi am găsit pe Acela despre care a scris Moise în Lege și Prorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif.”

46. Natanael i-a zis: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” „Vino și vezi!”, i-a răspuns Filip.

47. Isus a văzut pe Natanael venind la El și a zis despre el: „Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug.”

48. „De unde mă cunoști?”, i-a zis Natanael. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.”

49. Natanael i-a răspuns: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!”

50. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.”

51. Apoi i-a zis: „**Adevărat, adevărat vă spun că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul omului.**”

(Ioan cap.1)

În timpul întrupării Sale, Cel care a Cortuit între noi, Fiul Omului a fost Poarta Cerului, Scara Cerului. Și templul de la Ierusalim mai era o Poartă a Cerului. Ea e numită de Fiul Casa Tatălui Meu. Scara cea vie se întâlnește cu cea de Piatră. Dar cea de Piatră refuză vindecarea. Ea este dărâmată în anul 70. Fusese dărâmată și în anul 586 înainte de Hristos. Și când am studiat Plângerile lui Ieremia am înțeles mai bine tragedia: Poarta Cerului deschisă cu atâta trudă fusese închisă. Canalul de comunicare cer-pământ închis, scara cerului distrusă. Iată de ce plângea Ieremia așa de mult. Până la rezidirea Templului cei credincioși din Babilon (în frunte cu Daniel) devin porți vii ale Cerului. În robia babiloniană îngerii coboară și urcă în locul unde se află Daniel (sau cei 3 prieteni ai săi). Dar Daniel prefigurează Biserica dintre Neamuri. După plecarea lui Isus la Cer, Bisericile locale devin scările care unesc cerul cu pământul. Într-adevăr, așa sunt descrise în Apocalipsa cele 7 Biserici. Fiecare Biserică are câte un Înger care face legătura dintre realitatea cerească a Bisericii și cea pământească.

Avem pe fiecare latură câte 20 de scânduri (multiplu de 10), deci pe ambele laturi 40 de scânduri (multiplu și de 10 și de 4). Scândurile din fundul Cortului reprezintă un mister. Avem 6 scânduri. Aici e clar. Misterul e la colțuri. La fiecare din cele două colțuri sunt câte două scânduri. Acestea însă sunt unite, sunt la un loc, începând de jos și unite la vîrf cu un cerc. Cele două devin una, căci în v.24 avem în total 8 scânduri. Avem inițial 10 scânduri (6+4). Dar prin unirea celor de la capete avem apoi 6+2=8 scânduri. Și pentru tot cortul avem 48 (12X4) de scânduri. E importantă repetarea cifrei 12. Căci dacă Israel e chemat să fie Cortul lui Dumnezeu, e logic ca numărul scândurilor să fie multiplu de 12. Avem însă înainte de unirea scândurilor din unghiuri, 50 de scânduri, adică multiplu de 10. Este ca și cum autorul ar vrea ca numărul total al scândurilor să fie multiplu și de 10 și de 12. Cifra 10 ne trimite la sfințenie, desăvârșire, dar și la organizare perfectă – căci în Scriptură, cifra 10 nu este doar cifra sfințeniei, ci și cea a organizării perfecte: 10 degete care lucrează împreună, sistemul de organizare din Israel (peste 1000, peste 100 peste 50 și peste 10), sistemul de organizare militară

(în contexte de grupuri militare din Biblie apare adesea cifra 10). Multiplu de 12 ne trimite la popor. Este ca și cum multiplul de 10 devine multiplu de 12 și invers. Organizarea și sfințenia perfectă umplu cele 12 triburi ale lui Israel. Cifra 10 ne arată calitatea Casei, iar cifra 12 componența ei, cine o formează. Avem calitatea materialului (10) și natura materialului (12). Astfel la Noul Ierusalim nu ne mirăm să găsim:

9. Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire pline cu cele din urmă șapte urgii, a venit și a vorbit cu mine, și mi-a zis: „Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului!”

10. Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu,

11. având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră preascumpă, ca o piatră de jasp, străvezie ca cristalul.

12. Era înconjurată cu un zid mare și înalt. A avea ***douăsprezece porți***, și, la porți, ***doisprezece îngeri***. Și pe ele erau scrise niște nume: ***numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel***.

13. Spre răsărit erau trei porți; spre miazănoapte, trei porți; spre miazăzi, trei porți, și spre apus, trei porți.

14. Zidul cetății avea ***douăsprezece temelii***, și pe ele erau ***cele douăsprezece nume*** ale celor ***doisprezece apostoli*** ai Mielului.

15. Îngerul care vorbea cu mine avea ca măsurătoare o trestie de aur, ca să măsoare cetatea, porțile și zidul ei.

16. Cetatea era în patru colțuri, și lungimea ei era cât lărgimea. A măsurat cetatea cu trestia, și a găsit aproape douăsprezece mii de prăjini. ***Lungimea, lărgimea și înălțimea erau deopotrivă***.

17. I-a măsurat și zidul, și a găsit ***o sută patruzeci și patru de coți***, după măsura oamenilor, căci cu măsura aceasta măsoară îngerul.

18. Zidul era zidit de jasp, și cetatea era de aur curat, ca sticla curată.

19. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul: cea dintâi temelie era de jasp; a doua, de safir; a treia, de calcedonie; a patra, de smarald;

20. a cincea, de sardonix; a șasea, de sardiu; a șaptea, de crisolit; a opta, de beril; a noua, de topaz; a zecea, de crisopraz; a unsprezecea, de iacint; a douăsprezecea, de ametist.

21. Cele ***douăsprezece porți*** erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Ulița cetății era de aur curat, ca sticla străvezie.

22. În cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeu cel Atotputernic ca și Mielul sunt Templul ei.

(Apocalipsa 21)

Găsim atât de des cifra 12 cât și multiplul de 12 ($144=12 \times 12$). Cifra 12 ne arată natura materialului cetății: *după măsura oamenilor, căci cu măsura aceasta măsura îngerul*. Calitatea materialului ne este dată de enumerarea pietrelor scumpe și a aurului, cât și de perfecțiunea CUBULUI ($L=l=h$).

Revenim la natura pereților în Templu: scări sau oglinzi? Reflecție perfectă sau transparență perfectă? Aș spune și scări și oglinzi. Oglinda prezintă o reflecție perfectă. Ea reflectă lumina în chip desăvârșit. Golurile scării prezintă o transparență desăvârșită, lăsând să treacă prin ele lumina în chip desăvârșit. Omul edenic era chemat să oglindească slava lui Dumnezeu lăsând ca Lumina Creatorului să treacă prin el. Era oglindă și scară în același timp. În Templul lui Solomon tot interiorul Casei este căptușit cu aur. Acolo avem în mod cert oglindă și reflecție perfectă. Oare transparența perfectă a pereților Cortului duce la reflecția perfectă a pereților Templului? Este ca și cum puritatea perfectă este cea care oglindește în mod desăvârșit frumusețea Celui Prea Sfânt.

În fundul Cortului avem 6 scânduri și alte două scânduri pentru unghiuri. Scândurile din unghiuri sunt construite din câte două scânduri unite de jos și strânse sus cu un cerc sau un inel. Avem din nou ideea de două unități care devin una. Conceptul „cei doi vor deveni una” este atât de prezent în Cort. Am văzut cum cortul este format din două împreunări de covoare și acoperișul cortului este un întreg format tot din două împreunări de covoare. De asemenea am văzut cum masa are patru picioare, fiind formată în mod simbolic din două persoane care devin una. Cortul, care este un întreg, e format din unirea Locului Sfânt cu Locul Preasfânt. Iată că și la scândurile din unghiurile Cortului găsim acest concept. Cele două scânduri sunt prinse de jos și sus unite cu un cerc sau cu un inel. Cercul sau inelul seamănă cu o coroană, cu o cunună. Iarăși ne gândim la marele preot și la

împărat care susțin unghiurile Cortului. La Templu acești doi stâlpi deosebiți se pare că îi găsim înaintea Templului, la intrare. Dacă lățimea Cortului este de 10 coți înseamnă că diametrul fiecărui inel este de 0,5 coți și deci raza de 0,25 coți. Lungimea cercului ar fi de $2\pi r =$ iar suprafața de $\pi r^2 =$

De ce explorăm aceste cifre? Pentru că am văzut că Dumnezeu se comunică pe Sine și prin limbajul cifrelor. Scândurile care sunt înălțate sunt UNITE într-un întreg prin drugii de lemn poleiți cu aur. Drugii prin verigi au funcția de a uni scândurile între ele. Dacă scândurile sunt ființe umane răscumpărate, proslăvite, atunci drugii ne trimit la ceea ce leagă aceste ființe între ele, și anume legătura iubirii. Pavel insistă în epistolele sale așa de mult pe unitatea Trupului lui Hristos:

19. Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu,

20. fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.

21. În El toată clădirea, **bine încheagată**, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul.

22. Și prin El și voi sunteți zidiți **împreună**, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.

(Efeseni 2)

11. Și El a dat pe unii **apostoli**; pe alții, **proroci**; pe alții, **evangheliști**; pe alții, **păstori și învățători**,

12. pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos,

13. până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, **la înălțimea staturii plinătății lui Hristos**;

14. ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire;

15. ci, credincioși adevărului, **în dragoste**, să creștem în toate privințele, ca să ajungem **la Cel ce este Capul, Hristos**.

16. Din El tot trupul, **bine încheagat și strâns legat**, prin ceea ce dă fiecare **încheietură**, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește **în dragoste**.

(Efeseni 4)

11. Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit, nici rob, nici slobod, **ci Hristos este totul și în toți**.
12. Astfel, dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrățați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare.
13. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.
14. Dar mai presus de toate acestea, îmbrățați-vă cu **dragostea, care este legătura desăvârșirii**.
15. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți **un singur trup**, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători.

(Coloseni 4)

Scândurile înalte de 10 coți ne trimit la statura plinătății lui Hristos. Ca această creștere să fie posibilă e nevoie ca Viața din Cap să ajungă în tot trupul. Legăturile și încheieturile dintre mădulare sunt esențiale. Iertarea, acceptarea, încrederea, respectul, IUBIREA fac posibile aceste legături. Dacă aceste canale de comunicare sunt blocate prin neiertare, dispreț, judecată etc. viața nu mai poate să se reverse în toată plinătatea ei în tot Trupul. Ea este blocată de dopurile de ură dintre mădulare. Drugii din Cort creează aceste legături. E vorba de legătura desăvârșirii, de IUBIRE. Iar Verigile reprezintă ÎNCHEIETURILE, punctele de legătura dintre Scânduri care reprezintă mădulare VII. Drugii sunt în șiruri de câte 5. 5 șiruri pe fiecare latură. Deci 10 șiruri pe cele două laturi. Iarăși avem $10=5 \times 2$. În spatele Cortului avem iarăși 5 șiruri. Nu știm exact câți drugi sunt, căci doar despre cel de la mijloc ni se spune că trebuie să străbată scândurile de la un capăt la celălalt. Ni se sugerează că celelalte patru șiruri de drugi pot fi formate fiecare în parte din mai mulți drugi. Fiecare scândură are câte 10 verigi: 10 pe o parte și 10 pe cealaltă parte. Iarăși găsim $10=5 \times 2$. Cifra 10 o găsim în trupul uman: 5 degete și 5 degete = 10 degete la mâini. La fel și la picioare. În total 20 de degete. Cifra 10 ne trimite astfel și la ideea de echipă, de cooperare desăvârșită. Cu cele 10 degete din cele două mâini ființa UMANĂ face minuni. Cu această echipă de 10 muncitori harnici face aproape orice. Aceasta pentru că toate ascultă de comenzile din creier și pentru că sunt strâns legate și lucrează împreună. Și fiecare slujește celuilalt. Căci mâna nu se poate spăla singură, dar poate spăla cealaltă mână.

Revenim la verigi. Sunt 10 de fiecare stâlp deci avem pe părți câte 200 de verigi (400 în total) și în fundul Cortului 80 de verigi. În total, 480 de verigi adică $4 \times 12 \times 10$. Cifra 4 e cifra diversității, a spațiului geografic, al spațiului fizic. Cifra 12 e cifra semințiilor lui Israel (ea la rândul ei este 3×4). Cifra 10 e cifra sfințeniei dar și a organizării și cooperării perfecte. Și avem 480 de verigi! Dar câte puncte de conexiune avem între stâlpi? Numim punct de conexiune acel loc în care un drug trece prin două verigi a doi stâlpi unind acești doi stâlpi. Avem pe părți câte 95 de puncte de conexiuni, iar pe fund 40 de astfel de puncte, în total 230 de noduri de conexiune. Ne întrebăm câte pătrate/dreptunghiuri se formau din întretăierea drugilor cu a scândurilor. Aici totul depinde de cum erau fixați drugii de sus și de jos. Adică dacă drugii de sus uneau vârfurile scândurilor sau nu, sau dacă cei de jos uneau bazele scândurilor sau nu. În funcție de aceste variante avem 3 posibilități principale:

1. Doar scândurile de sus uneau capetele scândurilor, sau doar scândurile de jos uneau bazele scândurilor. Astfel avem din întretăiere pe fiecare scândură 5 dreptunghiuri. Acestea ar avea lungimea de 2 coți și lățimea de 1,5 coți. Am avea pe laterale câte $20 \times 5 = 100$ de astfel de dreptunghiuri și în spatele cortului am avea $8 \times 5 = 40$ astfel de dreptunghiuri. Deci $100 = 10 \times 10$, și $40 = 4 \times 10$. Iar în total am avea 240 de astfel de dreptunghiuri, adică: $2 \times 12 \times 100$. Cifra 24 ne amintește de cei 24 de bătrâni din Apocalipsa, de cei 12 apostoli și cei 12 patriarhi din Noul Ierusalim.
2. Nici scândurile de sus nu unesc vârfurile scândurilor, nici cele de jos bazele scândurilor. Atunci avem câte 6 dreptunghiuri pe fiecare scândură (fiecare cu lungimea de 1,666..., și lățimea de 1,5 coți). Am avea pe fiecare latură câte 20 de șiruri de câte 6, adică 120 de dreptunghiuri, în total 240 de dreptunghiuri pe laterale. Pe spate am avea $6 \times 8 = 48$ de dreptunghiuri ($48 = 24 \times 2 = 12 \times 4$), și în total $288 = 12 \times 24$.
3. Dacă drugii de sus unesc vârfurile scândurilor, și cei de jos bazele scândurilor, atunci avem șiruri de câte 4 dreptunghiuri cu lățimea de 1,5 coți și lungimea de 2,5 coți (*adică exact dimensiunile chivotului și ale capacului ispășirii!*) și am avea deci dreptunghiul chivotului de patru ori

pe fiecare scândură, adică de 80 de ori pe fiecare latură și de 32 de ori în spatele Cortului (dacă includem și scândurile din colțuri care erau totuși mai subțiri), deci în total de 192 forma chivotului. Aici cifrele nu conțin atâta simbolistică precum în primele două variante, dar frumusețea este repetarea dreptunghiului capacului ispășirii!

Observație: scândurile 7 și 8 din fundul Cortului acoperă în lățime doar jumătate de cot, deci nu cuprind în întregime de 5,6 sau 8 ori forma exactă a dreptunghiului de bază. Aceasta ar însemna că ar trebui să scădem cifrele 10,12 și 8 din calculele de mai sus și am avea astfel pentru varianta 1:230 de dreptunghiuri, pentru varianta 2: 276 și pentru varianta 3: 174.

Temeliile (picioarele scândurilor) sunt de argint. Avem două temelii pentru fiecare scândură, deci 40 pe fiecare parte și 16 în spatele Cortului. În total avem $80+16=96$ de temelii, adică 12×8 picioare, sau temelii. Și cifra 8 este o cifră a Cortului. Până acum am admirat cifra 1 (întreg, unitate), cifra 2 (relație) care devine meru una, cifra 3 (trinitate) care devine și ea mereu una, cifra 4 (diversitate), cifra 5 (conlucrare, echipă), cifra 6 (cifra omului), cifra 7 (cifra Creatorului), cifra 10 (sfințenie, organizare, cooperare perfectă), cifra 12 (cifra poporului Israel), cifra 24 (cifra conducătorilor poporului lui Dumnezeu). Dar cifra 8 sau cifra 9? Dar 11? Căci și aceste cifre apar în Cort. 9 este 3 la doua, iar 8 este 2 la a treia. Școala lui Pitagora vorba de 1 ca punct, de 2 ca linie/lungime, de 3 ca lățime și de 4 ca înălțime. Primele 4 cifre ar forma spațiul. Toate celelalte cifre derivă din aceste patru cifre. Cifra 10 e și ea specială căci este însumarea acestor cifre de bază ($10=1+2+3+4=3+7=5+5=4+6$). Dar cifra 8? Cifra 9? Cifra 11? Cum găsim semnificația unei cifre? Căutăm unde mai apare ea în Scriptură sau în Creație. De exemplu cifrele 2,4,5,10 le găsim din abundență atât în trupul uman cât și în Cort, cât și în Scriptură. Cifra la Creație și în alte părți în Scriptură și în calendar. Dar cifrele 8,9,11?

Începem cu cifra 8. O găsim la Cort, la cele 8 scânduri din spatele Cortului. Sunt de fapt 10 scânduri care devin 8. Cifra 8 o găsim în primul rând la tăierea împrejur: copilul trebuia tăiat împrejur în ziua 8-a (Genesa 17 – aici apare și pentru prima dată în Scriptură cifra 8 – se pare că și locul unde apare prima dată în Scriptură o cifră sau un termen, material, obiect are o semnificație deosebită!!!).

Așa a fost tăiat împrejur și Isaac (vezi Genesa) și Pavel (Filipeni 3:5) și Isus (Luca 1:59). Iese, tatăl lui David avea 8 fii și David se pare că era al 8-lea (după alte pasaje posibil și al 7-lea). Cifra 8 mai apare des în ceremonialurile de la Cort sau de curățire din Israel. Fii lui Merari primesc patru care cu 8 boi pentru transportarea Cortului (Numeri 7:8), iar la sărbătoarea corturilor în ziua a 6 a se aduc 8 viței ca jertfă (Numeri 29:29). În Templul din Ezechiel, cifra 8 apare din abundență în cap.40 (8 coți, 8 trepte, 8 mese). Dar în ceremonialul din Israel cifra 8 apare cel mai des tot cu referire la TIMP, la ZILE: în ziua a opta este jertfit la cort primul născut al vacii și al oii (Exod 22:30). În ziua a opta, după șapte zile de pregătire, a avut loc dedicarea în slujbă a lui Aaron și a fiilor lui (Lev.9:1); toate curățirile din Levitic cap.14-15 durează șapte zile și a opta zi este ziua finală a jertfei, rededicării și eliberării de necurăție. Sărbătoarea Corturilor durează șapte zile, dar a opta zi e ziua finală și adunarea sfântă (Lev.23:36). În Numeri 6:10 din nou, curățirea durează șapte zile și ziua a opta e ziua finală. Nu ne mirăm că Templul lui Solomon care a fost făcut în șapte ani (din anul 4 până în anul 11) a fost terminat în luna a 8-a (1 Împ.6:38). Deci cel mai frecvent apare ideea că 8 este ziua de după o **spetadă** de 7 zile. E ziua finală a bucuriei, a sărbătorii, a biruinței. Șase zile se lucrează, în ziua a șaptea este odihna și apoi din ziua a opta urmează sărbătoarea, bucuria, celebrarea, eternitatea! Este o cifră a biruinței finale. Petru ne spune că în corabie au fost salvate opt suflete. Cifra opt este și în contextul potopului cifra mântuirii, a izbăvirii și biruinței finale.

Ne aducem aminte că Moise intră în lucrare la 80 de ani. 40 de ani stă în Egipt, 40 de ani în pustia Madian și 40 în pustie alături de popor. Trăiește 120 de ani. 40 de zile stă pe munte pentru a primi revelația Cortului dar și 40 de zile mijlocește pentru popor. $8=4 \times 2$. Domnia lui David este tot de 40 de ani. Cifra 40 este frecvent legată de o perioadă de trecere către o nouă etapă. De obicei această perioadă este dificilă, plină de teste și încercări care pregătesc următoarea etapă din planul lui Dumnezeu.

Vom face o pauză în explorarea semnificației cifrelor. Doar amintim că fiara din Apocalipsa imită nu doar culorile de la Cort, ci și numerologia scară. În lucrarea fiarei găsim trei puteri (balaurul, fiara și proorocul mincinos), 10 împărați care dau puterea celui de al 11-lea împărat. Sunt și alți șapte împărați, iar fiara este

al optulea împărat. Deși imită numerologia sacră, totuși adevăratul număr al fiarei este 666.

O ultimă remarcă despre scândura/stâlpul scară. El are temelii care-l susțin. Când Pavel spune în Timotei că Biserica este stâlpul și temelie adevărului cred că se inspiră tot din Cort. Cortul e format din pânza minunată de in. Dar ca această pânză să fie înălțată e nevoie de acești stâlpi și de aceste temelii. Pavel atribuie în Noul Legământ această funcție Bisericii. Fiecare Biserică nu este doar o scară către cer, ci și un stâlp, și o temelie care înalță în lume adevărul lui Dumnezeu revelat în Hristos. La fel cum trebuie să existe o conlucrare între stâlpi și pânza de in, la fel trebuie să existe o conlucrare între Cer și Bisericile locale. Pânza de in nu atinge pământul, dar stâlpii da. Biserica are tocmai și acest rol de a atinge pământul, de a intermedia contactul dintre cer și pământ. Biserica primește dificila slujbă de a trăi simultan în cele două lumi, de a fi la interferența dintre ele. El trebuie să țină cont și de cer și de pământ și să găsească echilibrul paulinic de a trăi simultan în cer și pe pământ.

26:31-37 – Cele două perdele

Prima perdea. Aceleași culori: albastru, purpuriu, cărămiziu (stacojiu) și în subțire răsucit (alb). O remarcă: sângele privat de oxigen capătă culoarea albastră. Ne dăm seama că pânza de in înfășurată în jurul trupului Mântuitorului după ce a fost coborât de pe cruce putea căpăta toate cele trei nuanțe ale sângelui Său: pete de albastru, de purpuriu și de cărămiziu. Ne mirăm oare de ce în Evrei 10 se insistă că perdeaua dinlăuntru este trupul lui Hristos?

Prima perdea este deci din același material ceresc ca și cele 10 covoare care formează Cortul. Și are la fel pe ea heruvimi. Doar că această perdea atinge pământul. Căci ea trebuie să despartă Locul sfânt de Locul preasfânt. Deci ea trebuie să atingă pământul. Trebuie deci să aibă o înălțime de 10 coți și o lățime de 10 coți. Avem un pătrat cu latura de 10 coți, și cu o suprafață de $10 \times 10 = 100$ de coți pătrați. Avem tot sfințenia cerului. Dar această sfințenie atinge acum pământul. Este Cerul coborât pe pământ. Contactul se face direct între perdea și pământ. Nu mai avem acel cot distanță, și nici covorul de păr de capră sau stâlpii care intermediază contactul. Contactul dintre cer și pământ este acum direct, nemijlocit. Observăm și o mică schimbare în ordinea culorilor. Dacă în Exod 26:1 avem in

subțire răsucit și albastru, purpuriu, cărămiziu, acum avem perdea albastră, purpurie și cărămizie și de in subțire răsucit. Dacă aceste culori erau așezate una după alta (și nu sub formă de pete) atunci în loc să avem o bordură de alb urmată de o bordură albastră, de una de purpură și de una cărămizie, avem bordură albastră, apoi purpurie, apoi cărămizie, apoi albă. Albul e lăsat la urmă, și aici se face contactul cu pământul. Cel ce era Începutul acum pare a fi Sfârșitul. Dar nu avem o inversare totală a ordinii culorilor. Se păstrează ideea de coborâre. Sensul este același: de sus în jos. Cerul coboară pe pământ și nu invers. Prin această coborâre se realizează scara prin care pământul poate privi către cer. Dar sensul este clar: de coborâre. Este sensul întrupării. Este realitatea întrupării. Dacă restul Cortului era o apropiere de pământ, perdeaua dinlăuntru realizează contactul real cu pământul. Iată de ce nu putem decât ca Pavel în Evrei să mergem cu gândul la întrupare și la trupul lui Hristos. Perdeaua era prinsă de copci. E vorba de cele 50 de copci care uneau cele două uniri de covoare din pânză de in. Dar unde se întâlneau cele două uniri? Lungimea Cortului avea 30 de coți, iar înălțimea 10 coți. Cele două uniri de covoare formau o lungime de 40 de coți (4 coțiX10 covoare). Dar ele acopereau și partea din spate de 10 coți, și deci se întâlneau la coți de fundul cortului și la 20 de coți de intrarea în cort. Deci Sfânt Sfințelor era într-adevăr un cub cu latura de 10 coți. Iată încă un argument important pentru calcularea dimensiunilor Locului Preasfânt. Copcile aveau deci rolul nu doar de a uni cele două împreunări de covoare, dar și de prinde perdeaua dinlăuntru. Ea se prinde exact în punctul de unire al celor două covoare. Acolo unde se uneau cele două mâini cerești avem de fapt INIMA Cerului, punctul central al cerului. Și acolo din axa orizontală cerească coboară spre pământ o axă verticală. Se formează în inima cerului forma unei cruci care coboară spre pământ, care atinge pământul, care este înfiptă în pământ.

Rolul fundamental al perdelei este să DESPARTĂ, să despartă Locul Preasfânt de Locul Sfânt. Este de fapt un rol de protecție. Fără perdea, sfințenia din Locul Preasfânt ar nimici preoții din Locul Sfânt. Este o barieră necesară, obligatorie din pricina incompatibilității dintre condiția necurată a ființei umane și sfințenia Locului Preasfânt. Slavă Domnului că există această perdea. Și în timpul transportării Cortului, perdeaua își păstra acest rol căci cu ea era îmbrăcat mai întâi chivotul. Perdeaua este deci o realitate de interfață între om și Dumnezeu. Preoții

se pot apropia de chivot doar cu ajutorul perdelei și protejați de aceasta. Ne aducem aminte de Moise care nu a putut vedea Fața Domnului, dar totuși a văzut spatele Său. Spatele are fi tocmai această perdea. Ea ne trimite cu gândul desigur la Hristos și la funcția Sa de mediere pe care într-un anumit fel o îndeplinea încă din Vechiul Testament. La Tatăl avem acces doar prin Fiul care S-a întrupat și S-a jertfit. Dar se pare că în anumiți termeni și în Vechiul Legământ apropierea de Tatăl se putea face doar prin Fiul care avea să se întrupeze și să se jertfească. Ne gândim și la trupul Fiului în timpul întrupării Sale. El însuși era o barieră între sfințenia lui Dumnezeu care locuia în el și oamenii din jur care-l atingeau. Barierea aceasta ascundea slava din El și proteja pe oameni de focul sfințeniei divine. La fel cum preoții care purtau chivotul erau protejați de perdea, la fel oamenii care se apropiau de Isus erau protejați de trupul Său. Perdeaua ne trimite astfel cu gândul atât la funcția de mediere îndeplinită de Hristos, dar și la trupul Său de carne din momentul întrupării. Perdeaua se înălța ca un munte de despărțire între preoții din Locul Sfânt și Domnul din Locul Preasfânt. V.34 realizează o paralelă între funcția perdelei și capacul ispășirii. La fel cum capacul ispășirii era pus peste chivot, la fel perdeaua era pusă ca un capac peste Locul Preasfânt. Îmi aduc aminte că se stropea cu sânge atât pe capacul ispășirii cât și pe această perdea. Septuaginta, pentru a face paralela și mai clară, traduce: să pui perdeaua peste chivotul mărturiei. Unii comentează că traducătorii au greșit scriind în loc de capac perdea. Dar nu este nicio greșală. Ei vor să sublinieze că perdeaua îndeplinește aceeași funcție cu acest capac al ispășirii. Perdeaua este capacul ispășirii pentru cubul locului preasfânt.

Există și o a doua perdea. Ea are aceeași funcție de despărțire și de protecție. Ea desparte locul sfânt de curte. Ea limitează accesul vizual și fizic al evreilor în Cort. Preoții pot trece de această perdea, însă nu pot trece și de perdeaua dinlăuntru. A doua perdea este din același material și are aceleași culori. Sunt totuși și câteva diferențe:

- Este așezată pe 5 stâlpi și nu pe patru ca prima perdea.
- Stâlpii au picioare de aramă și nu de argint.
- Pe ea nu mai avem brodați heruvimi.

Picioarele de aramă ale stâlpilor ne arată că perdeaua a doua se află mai departe de centrul sfințeniei Cortului. Ea mediază un context cu exteriorul Cortului. Astfel avem aramă și nu argint. Stâlpii ceilalți, inclusiv scândurile, țin doar de interiorul Cortului. Astfel au picioarele de argint. Dar de ce argint și nu de aur? Pentru că au contact cu pământul - ar fi un răspuns. Astfel se folosește argint și nu aur. Stâlpii de la ușa cortului au contact și cu pământul, dar și cu exteriorul Cortului. Astfel s-ar folosi arama. Totuși obiectele de aur din Cort ating pământul. Însuși chivotul de aur atinge pământul. Cum de este posibil acest lucru? Ce conținea podeaua Cortului? Era pământ. Sau era ceva pus deasupra pământului. Poate că doar stâlpii aveau contact direct cu pământul, și poate că apoi se întindea un covor de protecție. Dar de ce nu ni se dau aceste detalii despre podeaua Cortului?

De ce perdeaua nu are pe ea heruvimi? Prezența heruvimilor ne indică spațiul cerului. Fiind ușa Cortului și având contact și cu exteriorul, a doua perdea nu are heruvimi. Ea nu ține de cer așa de mult cum ține prima perdea. Prima perdea este o ușă în cer între Locul Sfânt și Locul Preasfânt. A doua perdea este ca o ușă între cer (Locul Sfânt) și un pământ sfințit (curtea Cortului). Se putea vedea această perdea din curtea Cortului? Se pare că da. Și era un lucru minunat căci evreii din curte puteau vedea astfel minunatele culori din interiorul Cortului. Deci această perdea, măcar că este a doua, are o funcție de a revela celor din afară ceva din ce este înlăuntru. În același timp revelează ceva, și în același timp oprește accesul în Cort. Totuși preoții intră în Locul Sfânt. Pentru unii, a doua perdea este o ușă închisă, dar pentru preoți este o ușă care se deschide, care face posibil accesul în Cort. Ea te pregătește pentru intrarea în Cort căci îți obișnuiește ochiul cu culorile cerului.

De ce 5 stâlpi? Cei 5 stâlpi creează patru culoare mai înguste. Cei patru stâlpi dintre Locul Sfânt și Preasfânt creează trei culoare mai largi. Cu cât te apropii de Dumnezeu, cu atât accesul la cunoaștere se mărește. Descrește numărul de culoare dar crește mărimea acestora. Este ca o cale care se îngustează, dar se mărește în același timp. Îmi mai vine în minte o paralelă interesantă. Prima perdea ar putea fi revelația Legii, iar a doua perdea, revelația în Hristos. Revelația Legii este înălțată pe cele 5 cărți ale lui Moise, iar revelația în Hristos pe cele 4 Evanghelii! Revelația Legii ne deschide calea spre Locul Sfânt, iar Revelația în

Hristos spre Locul Preasfânt. Perdelele sunt deci și două căi de acces. Nu sunt ziduri, și nici uși închise, ci perdele. Ele protejează accesul înainte de vreme la o revelație superioară, dar în același timp lasă acces celui ales la vremea potrivită. Perdeaua dinlăuntru lasă pe Marele Preot să intre în Locul Preasfânt de Yom Kippur. Până în acest moment, prin funcția ei, proteja și pregătea Marele Preot pentru intrarea în Locul Preasfânt. Medităm la rolul unei UȘI. Într-adevăr în 36:37 perdeaua a doua e numită UȘĂ. Ușa ține pe unii afară, iar altora le arată calea de acces. Ușa limitează accesul înainte de vreme. De asemenea, prin natura ei, pregătește sufletește pe cel care va intra. Ea este după chipul camerei în care se intră și deja îi comunică celui ce intră ceva despre natura camerei în care intră, deja îl introduce în atmosfera camerei. Perdele au acest rol minunat de ușă mântuitoare. Fiecare stâlp are câte un picior, primele 4 câte un picior de argint și următoarele 5 câte un picior de aramă. Ne amintim că scândurile aveau câte două picioare. Totuși acești 9 stâlpi au doar câte un picior? Oare pentru a ne sugera că nu mai este neapărat vorba de simbolul unor oameni, și astfel să fim îndemnați să căutăm alte simboluri cum ar fi cele 4 Evanghelii și cele 5 cărți ale lui Moise?

Cortul deși este un loc al apropierii evreului de Dumnezeu conține și aceste bariere și aceste perdele de despărțire. Evrei cap.9-10 comentează semnificația teologică a acestor perdele de despărțire. Ideea de bază e următoarea:

6. Și, după ce au fost întocmite astfel lucrurile acestea, preoții care fac slujbele intră totdeauna în partea dintâi a Cortului.

7. Dar în partea a doua intră numai marele preot, o dată pe an, și nu fără sânge, pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului.

8. Prin aceasta, Duhul Sfânt arăta că **drumul în Locul Preasfânt, nu era încă deschis câtă vreme stătea în picioare Cortul dintâi.**

9. Aceasta era o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe care ***nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta la desăvârșirea cerută de cugetul lui.***

10. Ele sunt doar niște porunci pământești date, ca toate cele privitoare la mâncări, băuturi și felurite spălături, **până la o vreme de îndreptare.**

11. Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut *prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta,*

12. și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică.

13. Căci, dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățarea trupului,

14. cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui Viu!

(Evrei 9)

Intr-adevăr drumul spre Locul Preasfânt nu era încă deschis. Dacă acest Cort arăta calea reîntoarcerii spre Eden, atunci se arăta și faptul că această reîntoarcere nu se poate face până la capăt. Mesajul era cât se poate de clar prin această perdea. Marea întrebare era: de ce? Dacă păcatul evreului îl împiedica să se apropie de Dumnezeu, și acest păcat era ispășit la Cort, de ce totuși nu putea intra în Sfânta Sfintelor? Era păcatul ispășit sau nu? Era evreul pe deplin iertat sau nu? Cortul era umbra unor realități cerești. Înseamnă că și slujba din Cort era umbra unor realități cerești. Ispășirea și iertarea deplină avea să fie dată când slujba ispășirii avea să fie împlinită în Cortul ceresc. Duhul Sfânt a revelat Cortul ceresc în cel pământesc, dar în același timp a avut grijă să facă distincția clară între Cortul pământesc și cel ceresc. Umbra NU trebuia confundată cu realitatea. Umbra imită ceea ce AVEA să se facă în Cortul ceresc. Dar doar când slujba ispășirii avea să fie împlinită în Cortul ceresc, iertarea avea să fie deplină. Astfel Cortul este plin și se CUSURURI, adică de indicii care să-i transmită evreului următorul mesaj: *Eu sunt umbra unei realități cerești. Dar din această pricină sunt sfânt. Dar atenție! Nu confunda umbra cu realitatea. Sunt sfânt căci arăt spre realitate, dar sunt doar o umbră totuși!*

Unul din aceste indicii era tocmai perdeaua care continua să despartă Locul Sfânt de cel Preasfânt chiar și după marea zi a ispășirii. Apoi avem și alte indicii: jertfe - animale aduse în locul oamenilor care au păcătuit, Marele Preot care lua păcatele asupra sa nu murea efectiv, și apoi la rândul lui avea și el păcate, în ziua ispășirii se repeta în fiecare an ispășirea tuturor păcatelor lui Israel: dacă ziua ispășirii ispășea cu adevărat păcatul lui Israel, de ce în următorul an trebuiau mărturisite din nou toate păcatele lui Israel, de la păcatele sale din Egipt și până în

timpul prezent? Deci mare atenție să nu confundăm umbra cu realitatea. Să înțelegem că acest Cort ceresc este doar umbra unei realități. Ea nu face decât să pregătească venirea realității. Repetarea obositoare a zilei ispășirii nu făcea decât să anunțe acea mare zi a ispășirii care avea să fie făcută în Cortul ceresc. Hristos, după rânduiala lui Melhisedec și nu după rânduiala lui Aaron, a venit ca Mare Preot al Cortului ceresc și nu ca Mare Preot al Cortului de pe pământ. Dacă ar fi făcut ispășirea în Cortul pământesc nu ar fi soluționat problema păcatului. Ne minunăm de faptul că ispășirea trebuia făcută în Cortul ceresc. De ce avea nevoie Cortul ceresc de ispășire? Pentru că Dumnezeu își asumase problema păcatului celor mântuiți. Și într-un fel această problemă era depozitată în Cortul ceresc. Iată de ce ispășirea trebuia făcută acolo, și nu cu sânge de om, ci cu sângele scump al Celui care nu a avut păcat, dar care a purtat pe cruce păcatele celor mulți. Și odată împlinită slujba în Cortul ceresc, ce rol mai are împlinirea slujbei în Cortul pământesc? Ea poate acum doar comemora ceea ce s-a întâmplat deja, dar nu mai poate anunța ceea ce se va întâmpla. Și această comemorare poate fi acceptată până la o vreme de îndreptare, ne spune epistola către Evrei.

Marea zi a ispășirii din Cortul ceresc deschide însă calea spre Locul Preasfânt. Iată de ce, când Mântuitorul moare pe cruce, perdeaua dinlăuntru se frânge în două. După cum trupul Mântuitorului s-a frânt, așa s-a frânt și perdeaua. Cu adevărat perdeaua dinlăuntru e trupul Său, dar deschiderea spre Locul Preasfânt nu putea avea loc prin îndepărtarea perdelei, ci doar prin frângerea perdelei. Frângerea perdelei opera adevărată ispășire care putea fi acceptată de Dumnezeu cel Preasfânt. Astfel, la moartea lui Isus, Perdeaua nu dispăre, ci se FRÂNGE. Drumul spre Locul Preasfânt nu putea fi deschis decât prin MOARTEA perdelei.

În cele din urmă ne amintim că se stropea cu sânge această perdea, la fel ca și capacul ispășirii, ca și cum ea lua povara ispășirii pe care nu o putea purta cu adevărat marele preot. Ea ne sugerează și o desființare a funcției Cortului pământesc. Acesta și-a împlinit rolul de a pregăti venirea realității. Realitatea a venit. Ce rost mai are să te apropii de Dumnezeu prin lumea umbrelor? Nu e imperios să te apropii de Dumnezeu prin realitatea însăși?

19. Astfel, dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus **avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt,**

20. pe **calea cea nouă și vie** pe care ne-a deschis-o El, **prin perdeaua dinăuntru,** adică **trupul**

Său,

21. și, fiindcă **avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu,**

22. să ne apropiem

- cu o inimă curată,
- cu credință deplină,
- cu inimile stropite și curățate de un cuget rău
- și cu trupul spălat cu o apă curată.

23. **Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre,** căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința.

24. **Să veghem unii asupra altora,** ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.

25. **Să nu părăsim adunarea noastră,** cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.

26. Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate,

27. ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți.

28. Cine a călcat Legea lui Moise este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori.

29. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului?

30. Căci știm cine este Cel ce a zis: „A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti!”, și în altă parte: „Domnul va judeca pe poporul Său.”

31. Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui Viu!

Mă înspăimântă afirmația: *avem intrare slobodă în Locul Preasfânt*, urmată de îndemnul *să ne apropiem...* Ce înseamnă acest lucru în mod real și practic? Dincolo de lauda noastră teologică ieftină (*noi în Noul Legământ avem intrarea în Locul Preasfânt!*), ce înseamnă cu adevărat acest lucru? Am intrat vreodată în Locul Preasfânt? Autorul ne îndeamnă să ne apropiem... ce înseamnă această apropiere? Cât durează? Pavel ne spune în Efeseni că prin Duhul avem intrare

slobodă la Tatăl. Dar a avea acces și a intra efectiv, sunt două lucruri distincte. Calea e deschisă...Dar pășim pe ea? Nu este o cale intelectuală, teologică, ci este o cale nouă și vie. Ne apropiem de Locul Preasfânt...Dar chiar putem intra? Cum și când, și mai ales de ce? Și mare atenție: nu e vorba de intrarea în Locul Preasfânt de pe pământ (care și acest lucru în lumina Exodului mi se pare un privilegiu de neimaginat!), și de intrarea în duh în Locul Preasfânt din ceruri? Cum e posibil acest lucru? Noi suntem încă în firea pământească și face așa de multe greșeli în fiecare zi...Cum să pășim în Locul Preasfânt din ceruri? Epistola ne îndeamnă să folosim această cale nouă și vie și să ne apropiem de Locul Preasfânt. Și ne spune și CUM...Și este vorba de un PROCES care nu se încheie niciodată. Este practic o apropiere continuă de Locul Preasfânt, o apropiere care nu se încheie niciodată. Perdeaua care despărțea Locul sfânt de cel Preasfânt devine acum CALEA. Este ca și cum perdeaua frântă s-ar pune pe joc ca un covor iar noi trebuie să pășim pe acest covor către Sfânta Sfintelor. De fapt aceasta înseamnă întreaga noastră viață de sfințire. O continuă apropiere și umblare către Locul Preasfânt pășind pe perdeaua frântă. Perdeaua cea frântă ne îmbracă în neprihănire și ne acoperă toate greșelile, dar în același timp ne arată trupul frângerii pe care trebuie să-l acceptăm și noi dacă vrem să ne apropiem de Locul Preasfânt. Perdeaua frântă nu ne arată doar ceea ce a făcut Hristos pentru noi, ci ceea ce trebuie să facem și noi la rândul nostru: *Și să-L cunosc pe El, și puterea învierii Lui, și părtășia suferințelor Sale, și să mă fac asemenea cu moartea Lui.* Doar pe acest drum al frângerii, doar pe această cale a măslinului ne putem apropia de Locul Preasfânt. Și în acest drum mai sunt multe perdele, mai sunt multe măhrame, mai sunt mulți munți. Vestea bună este că, rând pe rând, aceste perdele pot fi îndepărtate. Da, pot fi îndepărtate prin frângerea lui Hristos și prin frângerea noastră din prezent. Fiecare frângere în Hristos și pentru Hristos mai îndepărtează o perdea, mai îndepărtează un munte, după cum este scris:

Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt a lui, el își paște turma între crini. Până la răcoare zilei, și până la lungirea umbrelor, întoarce-te! Iubitule, sai ca o căprioară sau ca puiul de cerb peste munții ce ne despart! (Cântarea Cântărilor)

Cântarea Cântărilor este jurnalul unei călătorii. Iubita călătorește de la Răsărit către Apus, căutând Paradisul pierdut. Iubitul este chemat să vină de la Apus spre Răsărit pentru a-și întâmpina Iubita. Când Iubita face un pas, și Iubitul

mai face unul. Este o apropiere continuă a celor doi. Iubita nu poate să sară peste munții cei înalți care-i despart. Dar căutarea ei, strigătul ei îl face pe Iubit să pășească el peste acei munți de zări. Drumul evreului către Sfânta Sfintelor era împiedicat de perdele înalte ca niște munți despărțitori: perdeaua de la ușa curții, perdeaua de la ușa cortului și cea dinaintea locului preasfânt. Dar știa Iubita că Muntele despărțitor era Însuși Iubitul, era Însăși sfințenia și dreptatea Acestuia? Știa Iubita că îndepărtarea Muntelui înseamna frângerea Acestuia, răstignirea Sa pe lemn? Iubita nu poate să sară munții cei înalți, da, munții înalți ca perdelele din Cort. Ea poate doar să strige către Iubit. Și acesta va auzi și va veni. Dar după îndepărtarea fiecărui munte, apare un alt munte, o altă perdea: și mai înaltă, și mai măreață. Frângerea trebuie să fie și mai mare, și mai adâncă. Măreția acelor munți ne dau impresia că Iubitul este departe. Și așa și este. Dar în același timp, El este atât de aproape. Căci perdeaua dinlăuntru a fost frântă, și avem un Mare Preot. Nu cumva apropierea Sa de inima noastră să ne facă să uităm munții cei mulți care încă ne despart. Dar nici munții cei mulți să nu ne facă să uităm apropierea sa de inima noastră. Cum să te apropii de Cel care este și aproape și departe de tine? Cum să cunoști și să iubești un asemenea Dumnezeu? Adesea mă întreb dacă-Mi ești aproape sau departe. Acum încep să înțeleg: îmi ești și aproape și departe...de aceea nu pot decât să-ți spun: *Iubite, tu vino degrab, și sari peste munții ce ne despart...*